

[Udenrigsministeren.]

skulle forlade Island i etaper. Men så vidt det er den danske regering bekendt, er der ikke fra Islands side taget noget officielt skridt til en drøftelse med den amerikanske regering om denne sag.

Der foreligger ikke for regeringen nogen oplysninger i den aktuelle situation, nogen planer om, at der skulle være ønske om at oprette militære baser andetsteds inden for NATOs område, hvis eventuelle fremtidige drøftelser mellem den islandske og den amerikanske regering skulle føre til Keflavikbasens rømning.

Der er ikke fra amerikansk side, fra NATOs side eller fra anden side — hverken officielt eller uofficielt — modtaget henvendelse om eller givet udtryk for ønske om oprettelse eller udbygning af baser i Grønland — så kan det vist ikke siges mere klart.

Selv om jeg altså herved har besvaret spørgsmål, der ikke foreligger andet end på papiret, skal jeg gerne tilføje, at regeringens politik som bekendt er, at vi ikke har overvejelser om at tillade oprettelse af udenlandske militærbasen på dansk territorium.

Moses Olsen: Jeg takker udenrigsministeren for den klare besvarelse, som betrygger mig meget, og som jeg også helt og fuldt ud regner med vil være betryggende for de fangerfamilier, som jeg bl. a. nævner i min begrundelse.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen): Jeg takker hr. Moses Olsen for, at han gav mig anledning til at mane et spøgelse i jorden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lis Møller* til socialministeren:

„Kan ministeren oplyse, hvor mange lukkede afdelinger der findes inden for åndssvageforsorgens institutioner, hvor mange patienter der bor på lukkede afdelinger, samt om der foreligger planer til ændring af disse afdelinger?“

(Spm. nr. 238).

Lis Møller: Baggrunden for mit spørgsmål er et brev, som socialstyrelsen den 22. februar i år rundsendte til samtlige forsorgscentre. Brevet indledes med — jeg beder om tilladelse til et citat:

„Under henvisning til, at offentlighedens søgelys atter er rettet mod de lukkede afdelinger inden for åndssvageforsorgen, har socialstyrelsen besluttet at tage spørgsmålet om forsorgens lukkede afdelinger op til overvejelse.“

Jeg må indrømme, at jeg er mildest talt forbavset, for ikke at sige forarget. Under henvisning til offentlighedens søgelys — altså ikke under henvisning til beboerne på de lukkede afdelinger, som lever under forhold værre end dyr — har socialstyrelsen besluttet at tage afdelingerne op til overvejelse. Det er dog elskværdigt af socialstyrelsen, ja, det er nærmest rørende.

Hvert år, siden jeg kom i folketinget i 1966, har jeg her fra denne talerstol rejst spørgsmålet om de lukkede afdelinger og altid fået en eller anden søforklaring. Men nu — 7 år efter — i februar 1973, tages sagen om de lukkede afdelinger op til overvejelse!

I brevet til centrene er stillet en række spørgsmål, som skulle besvares inden den 15. april; derfor mit spørgsmål til ministeren.

Socialministeren (Eva Gredal): Lukkede afdelinger på åndssvageforsorgens institutioner er jo afdelinger for klienter, hvis tilstedeværelse må sikres af hensyn til andres sikkerhed eller af hensyn til klientens egen sikkerhed. Herudover findes der på institutionerne aflåste afdelinger. Det største antal klienter på disse aflåste afdelinger er børn, som man f. eks. af hensyn til trafikken på centrets område er nødt til at holde særligt opsyn med, og af tilsvarende årsager har også et antal voksne patienter ophold på sådanne aflåste afdelinger. Der findes på samtlige forsorgscentre af egentlige lukkede afdelinger 26, og det samlede antal klienter er 600.

Der bliver spurgt, hvad man agter at gøre. Jeg kan sige, at der ikke på selve anlægsbudgettet for indeværende finansår eller for budgetoverslagsperioden er afsat beløb til direkte ændringer af de nuværende lukkede afdelinger. Men jeg kan tilføje, at ombygningerne på afdelingerne P og Q på Ebbesrødgård, som har været omtalt meget, nu er ved at være færdige. De byggeprojekter, som er i gang eller forventes sat i gang, vil imidlertid for nogles vedkommende bevirke